

VIJEĆE EUROPE

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

PREDMET BUTKOVIĆ PROTIV HRVATSKE

(Zahtjev br. 32264/03)

PRESUDA

STRASBOURG

24. svibnja 2007.

Ova će presuda postati konačnom pod okolnostima utvrđenim u članku 44. stavku 2. Konvencije. Može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Butković protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u vijeću u sastavu:

- g. C.L. ROZAKIS, *predsjednik*,
- g. L. LOUCAIDES,
- g. A. KOVLER,
- g. D. SPIELMANN,
- g. S.E. JEBENS,
- g. G. MALINVERNI, *suci*,
- gđa K. BULJAN, *ad hoc sudac*,
- i g. S. NIELSEN, *tajnik Odjela*,

nakon vijećanja zatvorenog za javnost 3. svibnja 2007. godine donosi sljedeću presudu koja je usvojena tog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u ovome predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 32264/03) protiv Republike Hrvatske kojeg je 27. svibnja 2003. godine hrvatska državljanin, g. Hrvoje Butković („podnositelj zahtjeva“) podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija“).
2. Hrvatsku Vladu („Vlada“) je zastupala njena zastupnica gđa Š. Stažnik.
3. Dana 29. kolovoza 2006. godine Sud je odlučio obavijestiti Vladu o prigovoru koji se odnosi na duljinu postupka. Primjenjujući članak 29. stavka 3. Konvencije odlučio je istovremeno odlučiti o osnovanosti i dopuštenosti zahtjeva.

ČINJENICE**I. OKOLNOSTI PREDMETA**

4. Podnositelj zahtjeva je rođen 1963. godine i živi u Zagrebu.

1. Postupak koji se odnosi na uređenje najamnine i iseljenje stanara

5. Podnositelj zahtjeva je vlasnik stana u Zagrebu u kojem je živio S.V. na temelju ugovora o najmu stana. Supruga S.V.-a, M.V., kao i tri druge osobe, A, B i C, bili su članovi domaćinstva i njihov je pravni položaj u odnosu na taj stan ovisio o položaju S.V.-a.
6. Dana 22. listopada 1996. godine donesen je Zakon o najmu stanova. On ukida stanarska prava i uređuje uvjete davanja u najam stanova u privatnom vlasništvu, uključujući i one koji su prije toga bili dani na korištenje na temelju ugovora o najmu stana.
7. Dana 9. lipnja 1997. godine podnositelj zahtjeva je podnio građansku tužbu protiv S.V. i njegovog domaćinstva Općinskom sudu u Zagrebu, pobijajući pravo tuženika na zaštićenu najamninu propisanu Zakonom o najmu stanova. Podnositelj zahtjeva je istovremeno podnio posebnu tužbu protiv tuženika, tražeći njihovo iseljenje iz stana. S.V. je umro u rujnu 1997. godine, no navedeni je postupak nastavljen, s time da je sada M.V. osoba koja koristi pravo na zaštićenu najamninu.
8. Dana 12. studenog 1997. godine Općinski sud je odlučio spojiti ove dvije građanske tužbe.
9. Dana 14. svibnja 1998. godine održano je ročište, nakon kojega je donesena presuda kojom su odbijeni zahtjevi podnositelja zahtjeva. Presuda mu je dostavljena 27. studenog

1998. godine. Podnositelj zahtjeva se žalio protiv te presude Županijskom sudu u Zagrebu 2. prosinca 1998. godine.
10. Dana 12. prosinca 2000. godine Županijski sud u Zagrebu donio je presudu u ovome predmetu. Sud je, jednako kao i Općinski sud, odbio zahtjev podnositelja zahtjeva za iseljenje tuženika. Glede pobijanja od strane podnositelja zahtjeva prava tuženika na zaštićenu najamninu, Županijski sud je ukinuo presudu Općinskoga suda i vratio presudu tome sudu na ponovljeni postupak.
 11. U dijelu u kojem je Županijski sud odbio njegov zahtjev za iseljenje tuženika iz njegovoga stana, podnositelj zahtjeva je podnio ustavnu tužbu Ustavnom sudu Republike Hrvatske. Dana 13. listopada 2004. godine Ustavni sud je odbio ustavnu tužbu.
 12. Općinski sud je u međuvremenu nastavio s ispitivanjem preostalog dijela građanske tužbe, tj. pitanja prava tuženika na zaštićenu najamninu. Dana 9. studenog 2001. godine sud je obavio očevid te je 19. studenog 2001. godine pribavljeno mišljenje vještaka. Dana 25. rujna 2002. godine održano je ročište, no dva ročišta nakon toga, zakazana za 20. veljače 2003. i 4. veljače 2004. su otkazana.
 13. Dana 25. veljače 2004. godine Općinski sud je prekinuo postupak do okončanja postupka po građanskoj tužbi koji je pokrenula M.V. pred istim sudom, a koji se odnosio na zaključenje ugovora o najmu između nje i podnositelja zahtjeva (vidi dalje u ovoj presudi). Podnositelj zahtjeva se žalio protiv te odluke. Dana 9. studenog 2004. godine Županijski sud u Zagrebu odbio je žalbu u dijelu koji se odnosio na M.V., no ukinuo je odluku o prekidu postupka u dijelu koji se odnosio na A, B i C.
 14. Presudom od 30. rujna 2005. godine Općinski sud je odbio zahtjeve podnositelja zahtjeva za povišenom najamninom u odnosu na A, B i C, budući da ti tuženici nisu bili stanari, već samo članovi domaćinstva stanara M.V.-a. Podnositelj zahtjeva se žalio protiv te presude Županijskom sudu u Zagrebu. Izgleda da je postupak sada u tijeku.
 15. Izgleda da je postupak koji se odnosi na M.V., a koji je Općinski sud prekinuo 24. veljače 2004. godine još uvijek u tijeku pred tim sudom.
 16. Glede duljine navedenoga postupka, podnositelj zahtjeva je 2. ožujka 2004. godine podnio ustavnu tužbu Ustavnom sudu. Dana 9. studenog 2005. godine Ustavni sud je odbio ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva u odnosu na duljinu postupka kao očigledno neosnovanu. Ne čini se da se podnositelj zahtjeva nakon toga obratio Ustavnom sudu glede duljine postupka pred Općinskim sudom i Županijskim sudom.

2. Postupak koji se odnosi na ugovor o najmu

17. Kao što je naznačeno u ovoj presudi (stavak 13.), M.V. je 23. listopada 1998. godine pokrenula postupak protiv podnositelja zahtjeva pred Općinskim sudom u Zagrebu, kako bi dobila zaključenje ugovora o najmu. Kako je izgleda ovaj spor ostao neriješen, podnositelj zahtjeva je 2. ožujka 2004. godine podnio ustavnu tužbu Ustavnom sudu u odnosu na duljinu postupka.
18. Ustavni sud je 9. studenog 2005. godine utvrdio da je došlo do povrede prava podnositelja zahtjeva da o njegovom sporu bude odlučeno u razumnom roku te mu dosudio pravičnu naknadu u iznosu od 6.500 hrvatskih kuna. Nadalje, naložio je Općinskom sudu u Zagrebu da donese presudu u roku od šest mjeseci od objave njegove odluke u Narodnim novinama.
19. Pridržavajući se ovoga, Općinski sud je donio presudu 6. prosinca 2005. godine. M.V. se žalila protiv ove presude Županijskom sudu u Zagrebu pred kojim je sada postupak u predmetu u tijeku.

II. MJERODAVNO DOMAĆE PRAVO

20. Mjerodavni dio Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske („Narodne novine“, br. 49/2002 od 3. svibnja 2003. godine – „Zakon o Ustavnom sudu“) glasi kako slijedi:

„(1) Ustavni sud će pokrenuti postupak po ustavnoj tužbi i prije no što je iscrpljen pravni put, u slučaju kad o pravima i obvezama stranke ili o sumnji ili optužbi kažnjivog djela nije u razumnom roku odlučio sud

(2) U odluci kojom usvaja ustavnu tužbu ... iz stavka 1. ovoga članka, Ustavni sud će nadležnom sudu odrediti rok za donošenje akta kojim će taj sud meritorno odlučiti o pravima i obvezama

(3) U odluci iz stavka 2. ovoga članka Ustavni će sud odrediti primjerenu naknadu koja pripada podnositelju zbog povrede njegova ustavnog prava ... Naknada se isplaćuje iz državnog proračuna u roku od tri mjeseca od dana podnošenja zahtjeva stranke za njezinu isplatu.“

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE

21. Podnositelj zahtjeva je prigovorio da je duljina navedenih postupaka bila nespojiva sa zahtjevom razumnoga roka, navedenim u članku 6., stavku 1. Konvencije, koji glasi kako slijedi:

“Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi....svatko ima pravo...da sud...u razumnom roku ispita njegov slučaj.“

1. Postupak koji se odnosi na uređenje najamnine i iseljenje stanara

22. Sud smatra da je razdoblje koje treba uzeti u obzir počelo 6. studenog 1997. godine, dan nakon stupanja na snagu Konvencije u odnosu na Hrvatsku. Međutim, pri ocjeni razumnosti vremena koje je proteklo nakon toga datuma, treba voditi računa o stanju postupka u to vrijeme. S tim u vezi Sud primjećuje da je postupak započeo 9. lipnja 1997. godine, kad je podnositelj zahtjeva podnio dvije građanske tužbe protiv S.V., M.V., A, B i C Općinskom sudu u Zagrebu (vidi stavak 7. ove presude). Dakle, postupak u predmetu je prije ratifikacije već trajao četiri mjeseca i dvadeset sedam dana.

a. Postupak koji se odnosi na iseljenje tuženika

23. Ustavni je sud konačno odlučio o zahtjevu koji se odnosi na iseljenje tuženika 13. listopada 2004. godine. Tako je taj postupak trajao šest godina, jedanaest mjeseci i osam dana nakon ratifikacije, pred tri razine nadležnosti.

A. Dopuštenost

24. Vlada nije dala nikakvo očitovanje glede ovoga postupka.

25. Sud primjećuje da ovaj prigovor nije očigledno neosnovan u smislu članka 35., stavka 3. Konvencije. Nadalje primjećuje da nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga treba biti proglašen dopuštenim.

B. Osnovanost

26. Sud ponavlja da se razumnost duljine postupak mora ocijeniti u svjetlu okolnosti predmeta i pozivom na slijedeće kriterije: složenost predmeta, ponašanje podnositelja zahtjeva i mjerodavnih vlasti kao i važnost onoga što se za podnositelja zahtjeva dovodi u pitanje u sporu (vidi, između mnogo drugih pravnih izvora, predmet *Frydlender v. France* [GC] , br. 30979/96, stavak 43., ECHR 2000-VII).
27. Sud primjećuje da je postupak pred prvostupanjskim sudom trajao jednu godinu i dvadeset dva dana nakon ratifikacije i pred žalbenim sudom oko dvije godine, koja razdoblja se sama po sebi ne čine prekomjernima. Međutim, postupak pred Ustavnim sudom je trajao više od tri godine i šest mjeseci. Iako se predmet može smatrati donekle složenim, sama složenost ne opravdava takvo prekomjerno razdoblje ispitivanja predmeta pred Ustavnim sudom, posebno imajući na umu važnost predmeta za podnositelja zahtjeva koji je tražio iseljenje tuženika i vraćanje posjeda svoga stana. U takvim okolnostima, Sud smatra da ukupna duljina postupka nije zadovoljila zahtjev razumnoga roka.
- Slijedi da je došlo do povrede članka 6., stavka 1. u odnosu na duljinu ovoga postupka.

b. Postupak koji se odnosi na uređenje najamnine

28. Glede postupka za uređenje najamnine, Sud primjećuje da je on bio podijeljen u dva odvojena postupka odlukom Županijskoga suda od 9. studenog 2004. godine (vidi stavak 13. ove presude). Postupak koji se odnosi na M.V. je trenutačno u tijeku pred Općinskim sudom u Zagrebu, a postupak koji se odnosi na A, B i C je trenutačno u tijeku pred Županijskim sudom u Zagrebu. Međutim, Ustavni sud je u svojoj odluci od 9. studenog 2005. godine razmatrao duljinu ovih postupaka zajedno. Toga je datuma postupak trajao osam godina i tri dana nakon ratifikacije. Postupak o kojemu se radi tako je trajao oko devet godina pred dvije razine nadležnosti nakon što je Konvencija stupila na snagu u odnosu na Hrvatsku, i sada je u tijeku.

A. Dopuštenost

29. Vlada nije dala nikakvo očitovanje glede ovoga postupka.
30. Sud primjećuje da ovaj prigovor nije očigledno neosnovan u smislu članka 35., stavka 3. Konvencije. Nadalje primjećuje da nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga treba biti proglašen dopuštenim.

B. Osnovanost

31. Sud smatra da je duljina postupka o kojemu se radi, a koji je do sada trajao više od devet godina pred dvije razine nadležnosti, i koji je još uvijek u tijeku, *a priori* nerazumna i traži globalnu ocjenu. Njegova ukupna duljina mogla bi se opravdati samo u iznimnim okolnostima. Međutim, Vlada nije dala nikakvo opravdanje za duljinu postupka.

32. Sud je često utvrdio povrede prava podnositelja zahtjeva na pristup sudu na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije u predmetima u kojima su se postavljala pitanja slična pitanju u ovome predmetu (vidi, na primjer, predmet *Nogolica v. Croatia (br.3)*, br 9204/04, 7. prosinca 2006.).
33. Ispitavši sav materijal koji mu je predložen, i s obzirom na sudsku praksu o ovoj stvari, naprijed navedena razmatranja su dovoljna kako bi omogućila Sudu zaključiti da je već u razdoblju koje je bilo podložno preispitivanju od strane Ustavnoga suda duljina postupka bila prekomjerna i nije zadovoljila zahtjev „razumnoga roka“. Ona je nužno zadržala takav karakter kroz slijedeće razdoblje od oko jedne godine i dva mjeseca.
34. Zaključno, Sud nalazi da je u ovome predmetu došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije zbog prekomjerne duljine ovoga postupka.

2. Postupak koji se odnosi na ugovor o najmu

35. Glede postupka koji se odnosi na ugovor o najmu, Sud smatra da je razdoblje koje treba uzeti u obzir počelo 23. listopada 1998. godine kad je M.V. pokrenula postupak protiv podnositelja zahtjeva pred Općinskim sudom u Zagrebu, tražeći od njega da naloži prihvaćanje ugovora o najmu.
36. Predmet je još bio u tijeku 9. studenog 2005. godine kad je Ustavni sud donio svoju odluku. Toga je datuma postupak trajao sedam godina i šesnaest dana.
37. Razdoblje o kojemu se radi tako je trajalo oko osam godina pred dvije razine nadležnosti nakon što je Konvencija stupila na snagu u odnosu na Hrvatsku, a postupak je još uvijek u tijeku pred Županijskim sudom u Zagrebu.

1. Dopuštenost

38. Vlada je ustvrdila da podnositelj zahtjeva više ne može tvrditi da je žrtva u smislu članka 34. Konvencije jer je Ustavni sud podnositelju zahtjeva dosudio pravičnu naknadu u odnosu na duljinu postupka.
39. Podnositelj zahtjeva je osporio ove tvrdnje i prigovorio dosuđenom iznosu pravične naknade.
40. Pitanje može li podnositelj zahtjeva još uvijek tvrditi da je žrtva u smislu članka 34. Konvencije, povrede svojega prava na suđenje u razumnome roku treba utvrditi u svjetlu načela nedavno utvrđenih sudskom praksom Suda (predmeti (*Cocchiarella v. Italy* [GC], br. 64886/01, stavci 69.-107., ECHR 2006-... i *Scordino v. Italy (br. 1)* [GC], br. 36813/97, stavci 178.-213., ECHR 2006 - ...).
41. Nakon što je analizirao postupak kojemu se prigovara Ustavni sud je 9. studenog 2005. godine podnositelju zahtjeva dosudio iznos koji odgovara otprilike 880 eura.
42. Već sam nizak iznos pravične naknade koji je Ustavni sud dosudio podnositelju zahtjeva, kad ga se uspoređi s iznosima koje Sud obično dosuđuje, navodi na zaključak da je zadovoljština koju je dobio na domaćoj razini nedostatna. U takvim okolnostima se ne može prihvatiti tvrdnja da je podnositelj zahtjeva izgubio svoj položaj „žrtve“.
43. Sud primjećuje da ovaj prigovor nije očigledno neosnovan u smislu članka 35., stavka 3. Konvencije. Nadalje primjećuje da nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga treba biti proglašen dopuštenim.

B. Osnovanost

44. Vlada je prihvatila da je u smislu nalaza Ustavnoga suda postupak trajao nerazumno dugo.

45. Načela koja su u podlozi ocjenjivanja razumnosti duljine postupak ista su kao što je već navedeno u ovoj presudi (vidi stavak 26.).
46. Sud je često utvrdio povrede prava podnositelja zahtjeva na pristup sudu na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije u predmetima u kojima su se postavljala pitanja slična pitanju u ovome predmetu (vidi naprijed citirani predmet *Frydlender*).
47. Ispitavši sav materijal koji mu je dostavljen, Sud ne nalazi nikakvu činjenicu ili tvrdnju koja bi ga mogla uvjeriti da dođe do drugačijega zaključka u ovome predmetu. Imajući na umu svoju sudsku praksu o ovome pitanju, Sud se slaže s Ustavnim sudom da je u ovome predmetu duljina postupka bila prekomjerna i da nije zadovoljila zahtjev „razumnoga roka“.
48. Sud je također ispitaio jesu li se nakon što je Ustavni sud donio odluku dogodila daljnja odugovlačenja. Primjećuje da je Općinski sud donio svoju presudu 6. prosinca 2005. godine. Nakon što je tužiteljica podnijela svoju žalbu protiv prvostupanjske presude dana 20. ožujka 2005. godine, postupak je pred žalbenim sudom trajao kroz razdoblje koje sada iznosi oko jednu godinu i deset mjeseci.
49. U svjetlu naprijed navedenih razmatranja, Sud zaključuje da je došlo do povrede članka 6., stavka 1. u odnosu na duljinu postupka o kojemu je riječ.

II. NAVODNA POVREDA ČLANKA 8. KONVENCIJE I ČLANKA 1. PROTOKOLA BR. 1.

50. Podnositelj zahtjeva je prigovorio na temelju članka 8. Konvencije i članka 1. Protokola 1. navodeći da je bilo povrijeđeno njegovo pravo na poštivanje njegovoga doma kao i njegova vlasnička prava zbog toga što su ga domaći sudovi spriječili da živi u svom stanu. Odredbe na koje se poziva glase kako slijedi:

Članak 8.

„1. Svatko ima pravo na poštovanje svoga privatnog i obiteljskog života, doma i dopisivanja.

2. Javna vlast se neće miješati u ostvarivanje tog prava, osim u skladu sa zakonom i ako je u demokratskom društvu nužno radi interesa državne sigurnosti, javnog reda i mira, ili gospodarske dobrobiti zemlje, te radi sprečavanja nereda ili zločina, radi zaštite zdravlja ili morala ili radi zaštite prava i sloboda drugih.“

Članak 1. Protokola br. 1.

„Svaka fizička ili pravna osoba ima pravo na mirno uživanje svojega vlasništva. Nitko se ne smije lišiti svoga vlasništva, osim u javnom interesu, i to samo uz uvjete predviđene zakonom i općim načelima međunarodnog prava.

Prethodne odredbe, međutim, ni na koji način ne umanjuju pravo države da primijeni zakone koje smatra potrebnima da bi uredila upotrebu vlasništva u skladu s općim interesom ili za osiguranje plaćanja poreza ili drugih doprinosa ili kazni.“

51. Sud na početku primjećuje da je podnositelj zahtjeva pokrenuo dva postupka protiv osoba koje stanuju u stanu. Prvi od ta dva postupka, koji se odnosi na zahtjev podnositelja zahtjeva za iseljenje stanara završio je odlukom Ustavnoga suda od 13. listopada 2004. godine. U tom su postupku domaći sudovi odbili zahtjev podnositelja zahtjeva. Podnositelj zahtjeva je također pokrenuo postupak za uređenje najamnine koji je još uvijek u tijeku. Štoviše, stanarka, M.V. je pokrenula postupak protiv podnositelja zahtjeva

kao bi osigurala ugovor o najmu sa zaštićenom najamninom, na temelju Zakona o najmu stanova. Postupak je sada u tijeku. Sud smatra da su ti postupci nerazdvojno povezani s pitanjima koja je pokrenuo podnositelj zahtjeva na temelju članka 8. Konvencije i na temelju članka 1. Protokola br. 1. Sud ne može nagađati kakav bi bio ishod tih postupaka i kakav bi utjecaj imao taj ishod na pravo podnositelja zahtjeva na poštivanje njegovoga doma i njegovih vlasničkih prava.

Slijedi da je ovaj dio zahtjeva preuranjen i da ga treba odbiti na temelju članka 35., stavaka 1. i 4. Konvencije.

III. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

52. Članak 41. Konvencije propisuje:

„Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci.“

A. Šteta

53. Podnositelj zahtjeva potražuje 122.000 eura (EUR) na ime materijalne štete i 100.000 EUR na ime nematerijalne štete.
54. Vlada smatra da su ti iznosi prekomjerni i tvrdi da nije postojala nikakva uzročna veza između povreda na koje se poziva i potraživane materijalne štete.
55. Sud ne nalazi nikakve uzročne veze između utvrđene povrede i navodne materijalne štete; stoga odbija taj zahtjev. S druge strane, Sud smatra da je podnositelj zahtjeva sigurno pretrpio nematerijalnu štetu – kao što je duševna bol do koje je došlo zbog produljene duljine postupka – a za što samo utvrđenje povrede Konvencije nije dostatna naknada. Presuđujući na pravičnoj osnovi, dosuđuje mu 7.700 EUR s toga naslova, uz sve poreze koji bi mogli biti zaračunati na taj iznos.

B. Troškovi i izdaci

56. Podnositelj zahtjeva također potražuje 8.880 EUR na ime troškova i izdataka nastalih pred Sudom.
57. Vlada je ostavila Sudu da ocjeni nužnost nastalih troškova.
58. Prema sudskoj praksi Suda podnositelj zahtjeva ima pravo na naknadu svojih troškova i izdataka samo u mjeri u kojoj je dokazano da su oni stvarno i nužno nastali i da su bili razumni glede količine. U ovome predmetu, uzevši u obzir informacije koje ima i naprijed navedene kriterije, Sud smatra razumnim dosuditi iznos od 500 EUR za postupak pred Sudom, uz sve poreze koji bi mogli biti zaračunati na taj iznos.

C. Zatezna kamata

59. Sud smatra primjerenim da se zatezna kamata temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke uvećanoj za tri postotna boda.

IZ TIH RAZLOGA, SUD JEDNOGLASNO

1. *proglašava* prigovor koji se odnosi na duljinu postupka dopuštenim, a ostatak zahtjeva nedopuštenim;

2. *presuđuje* da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije zbog prekomjerne duljine postupka;

3. *presuđuje*

(a) da tužena država podnositelju zahtjeva treba, u roku od tri mjeseca od dana kad presuda postane konačnom u skladu s člankom 44. stavkom 2. Konvencije, isplatiti slijedeće iznose koje treba pretvoriti u nacionalnu valutu tužene države prema tečaju važećem na dan namirenja

(i) 7.700 EUR (sedam tisuća i sedamsto eura) na ime nematerijalne štete;

(ii) 500 EUR (pet stotina eura) na ime troškova i izdataka;

(iii) sve poreze koji mogu biti zaračunati na ove iznose;

(b) da se od proteka naprijed navedena tri mjeseca do namirenja na naprijed navedeni iznos plaća obična kamata prema stopi koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećana za tri postotna boda;

4. *odbija* ostatak zahtjeva podnositelja zahtjeva za pravednu naknadu.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 24. svibnja 2007. godine u skladu s pravilom 77. stavicima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Søren NIELSEN
tajnik Odjela

Christos ROZAKIS
Predsjednik